

Дело C-142/22

Преюдициално запитване

Дата на постъпване в Съда:

2 март 2022 г.

Запитваща юрисдикция:

Supreme Court (Ирландия)

Дата на акта за преюдициално запитване:

25 февруари 2022 г.

Жалбоподател:

ОЕ

Ответник:

The Minister for Justice and Equality

SUPREME COURT (ВЪРХОВЕН СЪД, ИРЛАНДИЯ)

[...]

НА ОСНОВАНИЕ ЧЛЕН 267 ОТ ДОГОВОРА ЗА ФУНКЦИОНИРАНЕ
НА ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪЮЗ И ВЪВ ВРЪЗКА СЪС ЗАПИТВАНЕ ДО
СЪДА НА ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪЮЗ

[...] [Състав на Supreme Court]

[...]

НА ОСНОВАНИЕ МОЛБА СЪГЛАСНО ЧЛЕН 22, ПАРАГРАФ 7 ОТ
ЗАКОНА ЗА ЕВРОПЕЙСКАТА ЗАПОВЕД ЗА АРЕСТ ОТ 2003 Г.,
ЗАМЕНЕН С ЧЛЕН 80 ОТ ЗАКОНА ЗА НАКАЗАТЕЛНОТО
ПРАВОСЪДИЕ (ТЕРОРИСТИЧНИ ПРЕСТЪПЛЕНИЯ) ОТ 2005 Г.

ПО ДЕЛОТО, ОТНАСЯЩО СЕ ДО ОЕ (дата на раждане: 9 септември
1980 г.)

МЕЖДУ

**THE MINISTER FOR JUSTICE AND EQUALITY (МИНИСТЪР НА
ПРАВОСЪДИЕТО И РАВЕНСТВОТО, ИРЛАНДИЯ)**

МОЛИТЕЛ В ПЪРВОИНСТАНЦИОННОТО ПРОИЗВОДСТВО

И

ОЕ

ОТВЕТНИК В ПЪРВОИНСТАНЦИОННОТО ПРОИЗВОДСТВО

**ОПРЕДЕЛЕНИЕ ОТ 25 ФЕВРУАРИ 2022 Г. ЗА ОТПРАВЯНЕ НА
ПРЕЮДИЦИАЛНО ЗАПИТВАНЕ ДО СЪДА НА ЕВРОПЕЙСКИЯ
СЪЮЗ НА ОСНОВАНИЕ ЧЛЕН 267 ОТ ДОГОВОРА**

Като взе предвид жалбата, подадена от ответника на 6 юли 2021 г. срещу решението и разпореждането на Court of Appeal (Апелативен съд) [...], постановени на 27 май 2021 г., с които се отхвърля жалбата на ответника срещу решението и разпореждането на High Court (Висш съд) [...], постановени на 27 юли 2020 г., с които се уважава искането на Minister for Justice and Equality и High Court (Висш съд), който дава съгласието си за образуване на производство срещу ответника в издаващата държава Нидерландия за следните престъпления, изброени на страница 3, параграф 4 от документа, озаглавен „Допълнителна европейска заповед за арест“ от 18 юли 2019 г., а именно: „член 289 от нидерландския Наказателен кодекс: съучастие в убийство, извършено на 15 декември 2015 г.; член 46а във връзка с член 289 от нидерландския Наказателен кодекс: подбуждателство към убийство в периода от 1 ноември 2015 г. до 25 ноември 2015 г. включително“, както и за разпореждане за отмяна на въпросното решение и разпореждане на основанията, посочени в жалбата, която е разгледана в рамките на съдебно заседание пред настоящия съд, проведено от разстояние на 2 декември 2021 г.,

[...] [данни за производството]

като взе предвид факта, че делото е насрочено за разглеждане на 18 февруари 2022 г. и че решението е постановено по електронен път на същата дата, а на страните е дадена възможност да представят становища по проекта на определение за преюдициално запитване,

като взе предвид фактическата обстановка и данните относно производството, описани в приложеното определение за преюдициално запитване,

и като взе предвид факта, че според настоящия съд произнасянето по спора между страните във връзка с настоящото искане повдига въпроси относно правилното тълкуване на някои разпоредби от правото на Европейския съюз, а именно тълкуването на член 27 от Рамково решение 2002/584/ПВР на

Съвета от 13 юни 2002 година относно европейската заповед за арест и процедурите за предаване между държавите членки (ОВ L 190, 2002 г., стр. 1; Специално издание на български език, глава 19, том 6, стр. 3, попр. ОВ L 205, 5.8.2019 г., стр. 34), транспонирано в ирландското право с разпоредбите на Закона за европейската заповед за арест от 2003 г. (изменен),

СЪДЪТ ВЗЕ РЕШЕНИЕ ДА ПОСТАВИ следните въпроси до Съда на Европейския съюз по реда на член 267 от Договора за функционирането на Европейския съюз и съгласно изложеното в настоящото определение за преюдициално запитване:

1. Трябва ли член 27 от Рамковото решение да се тълкува в смисъл, че решението за предаване на лице поражда правоотношение между него, изпълняващата държава и молещата държава, така че всеки въпрос, считан за окончателно решен във въпросното решение, следва да се счита за решен и за целите на процедурата за получаване на съгласие за по-нататъшно наказателно преследване или налагане на наказание за други престъпления?
2. Ако отговорът на първия въпрос е, че член 27 не изисква такова тълкуване, нарушава ли принципа на ефективност национално процесуално правило, ако действа така, че не позволява на засегнатото лице в контекста на искането за съгласие да се позовава на релевантно решение на Съда на Европейския съюз, постановено след издаването на заповедта за предаване?

И СПИРА производството по жалбата до постановяването на решение от Съда на Европейския съюз по тези въпроси или до следващо разпореждане.

[...]

Съставено на 28 февруари 2022 г.

AN CHUIRT UACHTARACH

THE SUPREME COURT

[...] [Състав на Supreme Court]

по дело със страни

**НА ОСНОВАНИЕ МОЛБА СЪГЛАСНО ЧЛЕН 22, ПАРАГРАФ 7 ОТ
ЗАКОНА ЗА ЕВРОПЕЙСКАТА ЗАПОВЕД ЗА АРЕСТ ОТ 2003 Г.,
ЗАМЕНЕН С ЧЛЕН 80 ОТ ЗАКОНА ЗА НАКАЗАТЕЛНОТО
ПРАВОСЪДИЕ (ТЕРОРИСТИЧНИ ПРЕСТЪПЛЕНИЯ) ОТ 2005 Г.**

**THE MINISTER FOR JUSTICE AND EQUALITY (МИНИСТЪР НА
ПРАВОСЪДИЕТО И РАВЕНСТВОТО, ИРЛАНДИЯ)**

Ответник

-и-

ОЕ

Жалбоподател

Определение за преюдициално запитване до Съда на Европейския съюз по някои въпроси относно тълкуването на правото на Европейския съюз по реда на член 267 от Договора за функционирането на Европейския съюз от 28 февруари 2022 г.

Въведение

- 1 Жалбата, с която е сезиран Supreme Court (Върховен съд), се отнася до тълкуването на член 27 от Рамково решение 2002/584/ПВР на Съвета от 13 юни 2002 година относно европейската заповед за арест и процедурите за предаване между държавите членки (ОВ L 190, 2002 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 6, стр. 3, попр. ОВ L 205, 5.8.2019 г., стр. 34), транспонирано в ирландското право с разпоредбите на Закона за европейската заповед за арест от 2003 г. (изменен).
- 2 Жалбоподателят е предаден на Кралство Нидерландия въз основа на три европейски заповеди за арест. Това решение е придобило сила на пресъдено нещо съгласно ирландското право, а жалбоподателят е съден, признат е за виновен и е осъден за тези деяния съгласно правото на Нидерландия.
- 3 От изпълняващия съдебен орган — High Court of Ireland (Висш съд, Ирландия) — е поискано да даде своето съгласие за по-нататъшно наказателно преследване и лишаване от свобода на жалбоподателя във връзка с други, отделни престъпления. Жалбоподателят възразява срещу даването на такова съгласие с мотива, че лицата, издали първоначалните три заповеди, нямат статут на „издаващи съдебни органи“ по смисъла на правото на Съюза. Въпреки че съгласно ирландското право няма възможност за преразглеждане на решението за предаване, жалбоподателят твърди, че не може да се даде съгласие за по-нататъшно наказателно преследване, ако заповедите, въз основа на които е постановено въпросното решение, не са валидно издадени.
- 4 По същество въпросът, който трябва да реши Supreme Court (Върховен съд), е дали жалбоподателят следва да може да изтъкне този довод и съответно да се позове на обратното действие на някои решения на Съда на Европейския съюз или това може да му бъде забранено по силата на национално

процесуално правило. Националната норма, с която е свързан настоящият спор, е известна като „estoppel“ и представлява подкатегория в рамките на по-широкообхватните принципи на сила на пресъдено нещо.

Контекст

- 5 Страните не спорят относно фактите по делото и контекстът може накратко да бъде обобщен тук. През 2017 г. жалбоподателят е предаден на Кралство Нидерландия с разпореждане на High Court (Висш съд) въз основа на три европейски заповеди за арест (ЕЗА), получени от тази държава. С ЕЗА, които са издадени на различни дати през 2016 г., се иска предаване на лицето с цел провеждане на производство по обвинения, свързани, наред с другото, с изпиране на пари, нападение и опит за убийство. Две от заповедите са издадени от прокуратурата на Амстердам, а третата — от звено на националната прокуратура. От името на жалбоподателя са повдигнати възражения срещу предаването, като всички те са отхвърлени от High Court (Висш съд) ([...] вж. решение Minister for Justice/OE (непубликувано, постановено на 2 февруари 2017 г.)). Няма съмнение, че към онзи момент не е повдигнато възражение във връзка с факта, че заповедите са издадени от прокурори. В хода на анализа си съдията от High Court (Висш съд) изрично посочва, че двете заповеди от Амстердам са издадени от „компетентен съдебен орган“. В решението не е посочен изрично статутът на заповедта, издадена от националния прокурор, но по аналогия няма причина да се предполага, че според High Court нейният статут е различен от този на другите две заповеди. На няколко места в решението се препраща към дадените от прокурорите отговори на искания за допълнителна информация, които се вземат предвид.
- 6 Жалбоподателят не е обжалвал решението и е предаден на Нидерландия. Той е съден, признат е за виновен за престъпленията, за които се отнасят заповедите, и е осъден на 18 години лишаване от свобода.
- 7 Впоследствие нидерландските органи искат от High Court (Висш съд), в качеството му на изпълняващ съдебен орган, да даде съгласие за по-нататъшно наказателно преследване и лишаване от свобода на жалбоподателя във връзка с допълнителни обвинения, които не са предмет на нито една от първоначалните ЕЗА. Даването на такова съгласие, което предполага отказ от т.нар. „специално правило“ в националното право, е предвидено в член 27 от Рамковото решение, транспонирано в националното законодателство с член 22, параграф 7 от изменения Закон за европейската заповед за арест от 2003 г. Жалбоподателят вече е бил съден, признат за виновен и осъден на доживотен затвор по новите обвинения, но е необходимо съгласието на изпълняващия съдебен орган, за да може да бъде изпълнено новото наказание лишаване от свобода.

- 8 Първоначалното искане за съгласие по това дело, с което се поставя началото на процедурата по член 22, параграф 7, е изпратено на High Court (Висш съд) от нидерландския национален прокурор на 1 май 2019 г. На 27 май 2019 г. Съдът на Европейския съюз постановява решение от 27 май 2019 г., OG и PI (Прокуратури на Любек и на Цвикау) (C-508/18 и C-82/19/PPU) (наричано по-нататък „решение OG и PI“). В него се приема, че прокурорите не могат да бъдат считани за „издаващи съдебни органи“ за целите на Рамковото решение, ако са изложени пряко или косвено на риск правомощията им за вземане на решения във връзка с ЕЗА да бъдат предмет на разпореждания или указания откъм, в конкретния случай от изпълнителната власт.
- 9 Искането за съгласие е представено пред High Court (Висш съд) на 23 юли 2019 г. По този повод ответникът в производството по обжалване (наричан по-нататък „министърът“) признава пред съда, че нидерландският национален прокурор не е „съдебен орган“, като молбата изглежда е оттеглена по тази причина и не е постановено разпореждане. Няколко дни по-късно обаче е получено друго искане за съгласие. То е издадено от съдия-следовател в Амстердам по искане на прокурора. Оказва се, че в Нидерландия е въведено ново законодателство, в сила от 13 юли 2019 г., което предвижда, че ЕЗА трябва да се издават от съдии.

Правна уредба

- 10 Европейската заповед за арест е определена в член 1 от Рамковото решение като „съдебно решение, което е издадено от държава членка, с оглед задържане и предаване от друга държава членка на издирвано лице, с цел наказателно преследване или изпълнение на присъда за лишаване от свобода или на мярка, изискваща задържане“. Съгласно член 6 издаващият съдебен орган е „съдебният орган на държавата членка, издала европейската заповед за арест, компетентен да я издаде съгласно правото на тази държава“. Както е установено в решение OG и PI (Прокуратури на Любек и на Цвикау) (C-508/18 и C-82/19/PPU), понятието „издаващ съдебен орган“ е самостоятелно понятие от правото на Съюза.
- 11 Член 27 от Рамковото решение се отнася до възможността за наказателно преследване на предаденото лице за престъпления, различни от посочените в ЕЗА, въз основа на която е извършено предаването. Параграф 2 от този член съдържа общо правило, съгласно което лицето, което се предава, [не може да] бъде наказателно преследвано, осъдено или по друг начин лишено от свобода за предходно престъпление, различно от това, за което се иска предаване. Съгласно параграф 1 всяка държава членка може да нотифицира генералния секретариат на Съвета, че е съгласна да се откаже от прилагането на това правило. Ирландия не се е възползвала от тази възможност, поради което се прилага общото правило при спазване на изключенията, предвидени в параграф 3. Изключението, което е релевантно за настоящата

жалба, е посочено в параграф 3, буква ж) и предвижда, че съгласието се дава от изпълняващия съдебен орган. Съгласно параграф 4 искането за съгласие се предоставя на изпълняващия съдебен орган. Съгласието трябва да бъде дадено или отказано на същото основание, както в случай на искане за предаване — т.е. на основанията, посочени в членове 3 и 4.

- 12 Подобни определения се съдържат и в измененния Закон за европейската заповед за арест от 2003 г. ЕЗА е „заповед, разпореждане или решение на съдебен орган“. „Съдебен орган“ е „съдия, магистрат или друго лице, оправомощено съгласно законодателството на съответната държава членка да изпълнява функции, които са идентични или подобни на тези, изпълнявани съгласно член 33 от съд в [Ирландия]“ (т.е. функцията по издаване на ЕЗА). „Издаващият съдебен орган“ е „съдебният орган на издаващата държава, който издава съответната заповед за арест“. „Издаваща държава“ е „държава членка [...], чийто съдебен орган е издал въпросната европейска заповед за арест“.
- 13 Член 22 от Закона от 2003 г. е заменен изцяло по силата на член 80 от Закона за наказателното правосъдие (терористични престъпления) от 2005 г. Понастоящем член 22, параграф 7 предвижда:

(7) По отношение на лице, което е предадено на издаваща държава съгласно настоящия закон, High Court (Висш съд) може да даде съгласие:

а) срещу лицето да бъде образувано в издаващата държава производство за престъпление,

б) в издаващата държава да бъде наложено наказание, включително наказание, което се изразява в ограничаване на свободата на лицето, във връзка с престъпление, или

в) срещу лицето да бъде образувано в издаващата държава производство или то да бъде задържано с цел изпълнение на присъда или мярка, изискваща задържане във връзка с престъпление,

при получаване на писмено искане в този смисъл от издаващата държава.

- 14 Параграф 8 (заменен с член 15 от Закона за европейската заповед за арест (прилагане спрямо трети държави и изменение) и екстрадиция (изменение) от 2012 г.) предвижда, че съгласието по параграф 7 следва да бъде отказано, ако за въпросното престъпление не се допуска предаване на съответното лице съгласно част 3 от Закона (в част 3 се определят разпоредбите относно основните права, кореспонденцията, двойната наказуемост, наказателното преследване на издирваното лице в Ирландия въз основа на същите предполагаеми деяния, възрастта за наказателна отговорност,

извънтериториалната компетентност и задочните наказателни производства).

- 15 Може би е уместно да се отбележи, че преди въвеждането на режима на европейската заповед за арест съдилищата в Ирландия не са разполагали с правомощието да се откажат от прилагането на специалното правило — това правомощие е било запазено (съгласно разпоредбите на Закона за екстрадицията от 1965 г.) за министъра на правосъдието. Това продължава да е така по отношение на екстрадиции извън държави извън ЕС.

Производството

- 16 Възраженията на жалбоподателя срещу искането за съгласие са отхвърлени от High Court (Висш съд), според който въпросът е дали е приложим принципът на сила на пресъдено нещо или не. Този съд постановява, че националните правила, които придават окончателност на решението от 2017 г. (вж. решение Minister for Justice and Equality/OE [2020 г.] IЕНС 369), не допускат довода на жалбоподателя. Той обжалва. Към момента, в който Court of Appeal (Апелативен съд) е сезиран с делото, Съдът на Европейския съюз вече се е произнесъл с решение по дело C-510/19 (Наказателно производство срещу AZ, наричано по-нататък „решение AZ“) в смисъл, че нидерландските прокурори не могат да се считат за „съдебни органи“ за целите на Рамковото решение.
- 17 Court of Appeal (Апелативен съд) е съгласен със становището на министъра, че макар повдигнатият към този момент въпрос да не е посочен в първоначалното производство пред High Court (Висш съд) във връзка с ЕЗА, той е разгледан „служебно“ от съдията от High Court (Висш съд), като тя е постановила решение в тази връзка. При тези обстоятелства следва да се приложи принципът на „estoppel“, който не допуска нито пряко оспорване на констатациите на съдията в това отношение, нито инцидентно оспорване на заповедта за предаване.
- 18 Приет е и доводът на министъра, че решенията на Съда на Европейския съюз са без значение за националните правила относно окончателността на съдебните решения. Court of Appeal (Апелативен съд) признава, че Съдът на Европейския съюз изрично е отказал да ограничи времевите последици на решение OG и PI и решение AZ. В множество случаи обаче, включително в решение Asturcom Telecomunicaciones S.L./Nogueira (C-40/08, EU:C:2009:615), той е подчертавал значението на принципа, че не могат да се поставят под въпрос съдебни решения, влезли в сила след като са изчерпани всички способи за защита или след като са изтекли сроковете за обжалване. Правото на Съюза не изисква неприлагането на процесуалните правила относно този принцип, дори ако това би позволило на националния съд да отстрани нарушение на разпоредба от правото на Съюза. Този принцип на свой ред е подчинен на принципите на ефективност и

равностойност, но жалбоподателят не твърди, че в настоящия случай прилагането на правилата за окончателност на съдебните решения би нарушило тези принципи. В съответствие с това Court of Appeal (Апелативен съд) отхвърля жалбата (вж. решение Minister for Justice and Equality/OE [2021 г.] IECA 159).

- 19 На 22 септември 2021 г. Supreme Court (Върховен съд) допуска допълнително обжалване. Той счита, че делото повдига въпроси от общ интерес относно тълкуването на Закона за европейската заповед за арест от 2003 г., връзката между първоначалната заповед за предаване и искането за съгласие за по-нататъшно наказателно преследване и лишаване от свобода, последиците от решенията на Съда на Европейския съюз върху тази връзка и въпроса до каква степен понятието за сила на пресъдено нещо и принципът на „estoppel“ могат да бъдат изтъквани в производства по ЕЗА (вж. решение [2021 г.] IESCDT 108).
- 20 Жалбоподателят признава, че решението за разпореждане на предаването му през 2017 г. е придобило сила на пресъдено нещо съгласно ирландското право и че правото на Съюза не изисква то да бъде преразгледано. Основното му възражение срещу даването на съгласие (и единственото, което все още се поддържа) се основава на материалноправните условия, уреждащи процедурата по даване на съгласие. За целите на член 22, параграф 7 искането за съгласие трябва да бъде отправено от „издаващата държава“, а тя е държавата, чийто „съдебен орган“ е издал първоначалната ЕЗА. Доводът е, че тъй като прокурорите, издали ЕЗА, не са „съдебни органи“ по смисъла на правото на Съюза, Нидерландия не може да се счита за „издаващата държава“.
- 21 Жалбоподателят се позовава на решения на националните съдилища в подкрепа на твърдението, че принципите на сила на пресъдено нещо не се прилагат по дела за екстрадиция. Приема се, че може да се приложи принципът на „estoppel“, но доводът в това отношение е, че той не може да се прилага, когато е налице съществена промяна в правните обстоятелства. Счита се, че решение OG и PI представлява съществена промяна в това отношение. Жалбоподателят твърди, че макар процедурата по даване на съгласие да е свързана с процедурата по предаване, тя все пак представлява „самостоятелен“ въпрос, във връзка с който той може да изтъкне всички доводи относно валидността на искането, както ако ставаше въпрос за обикновена ЕЗА. Той се позовава по-специално на решение AZ и на съображението, че даването на съгласие би могло да накърни свободата на съответното лице, тъй като може да доведе до по-тежка присъда. Освен това той твърди, че ако на министъра бъде позволено да се позове на принципите на сила на пресъдено нещо и „estoppel“ в този случай, това би означавало, че в последващо производство, свързано с напълно различни престъпления, ирландските съдилища следва да действат въз основа на предпоставка, която е очевидно погрешна съгласно правото на Съюза.

- 22 Министърът не оспорва тълкуването на Закона, представено от жалбоподателя, и не твърди, че Рамковото решение изисква различно тълкуване. Тя обаче поддържа, че всеки евентуален въпрос относно компетентността на нидерландските прокурори да действат като „издаващи съдебни органи“ трябва да се счита за окончателно решен от High Court (Висш съд) през 2017 г. и че по отношение на това окончателно решение се прилага принципът на „estoppel“, така че въпросът за тяхната компетентност не може да бъде преразгледан. Макар че няма ирландска съдебна практика пряко по този въпрос, министърът се позовава на съображенията в редица решения, съгласно които в контекста на екстрадицията на теория може да се приложи принципът на „estoppel“ по същия начин и при същите критерии, както при обикновените граждански спорове.
- 23 Министърът приема, че решенията на Съда на Европейския съюз следва да имат обратно действие. Въпреки това тя твърди, че съгласно правото на Съюза действието на националното правило за „estoppel“ не се влияе от този фактор, при условие че по този начин не са нарушени принципите на ефективност и равностойност. Тя твърди, че решение OG и PI и решение AZ не променят закона, а просто го поясняват. Следователно те не водят до съществена промяна в правните обстоятелства. Поради това първоначалното решение за предаване на жалбоподателя следва да се разглежда като грешка във връзка с компетентността, която не може да бъде преразгледана понастоящем.

Решение на Supreme Court (Върховен съд)

- 24 Върховният съд произнася решение (вж. решение [2022 г.] IESC 10), в което са разгледани релевантните принципи на националното законодателство и правото на Съюза.
- 25 Националното законодателство относно сила на пресъдено нещо и „estoppel“ е сложно (не на последно място поради факта, че терминологията невинаги се използва последователно). В обобщението по-долу не са разгледани свързаните понятия за инцидентно оспорване, злоупотреба с процесуални права или правилото, че страните трябва да представят всичките си доводи в първото производство и не могат да не изтъкват основания в своя полза, за да ги представят в ново производство, целящо отмяна на отрицателно решение.
- 26 По начало даден въпрос може да доведе до прилагане на принципа на „estoppel“, когато решението:
- i) е постановено от компетентния съд;
 - ii) представлява окончателно решение по същество;

- iii) урежда въпрос, който една от страните иска да повдигне в следващото производство; и когато
 - iv) страните са същите лица (или други заинтересовани страни) като страните в производството, в което е формулиран доводът за „estoppel“.
- 27 Посочените по-горе критерии са изведени от решенията на Supreme Court (Върховен съд) по дела Belton/Carlow County Council [1997 г.] 1 I.R. 172 и Sweeney/Bus Átha Cliath [2004 г.] 1 I.R. 576 и последно са обсъдени в решение [...] по дело George/AVA Trade (EU) Limited [2019 г.] IENC 187.
 - 28 Въпреки това е важно да се посочи, че като се оставят настрана въпроси като измама (каквато очевидно не възниква в настоящия случай), принципът на „estoppel“ се прилага при редица ограничения. Едно такова ограничение е потенциалният ефект на съдебно решение, което поражда правен прецедент. То няма да позволи на страна, по чието дело вече е постановено решение, да възобнови производството, но е възможно позоваване на този принцип по въпроси или дела, които все още не са окончателно решени, дори ако преди това в рамките на друго дело е постановено решение по този въпрос срещу съответното лице. По същия начин е възможно законодателна промяна да не допуска позоваването на принципа на „estoppel“.
 - 29 В контекста на публичното право е изключено позоваване на принципа на „estoppel“, когато спорът се отнася до правилното тълкуване на закон или на конституционна разпоредба. Би било в противоречие с общественения ред да се позволи подобен въпрос да бъде решен чрез отстъпки или признания на страните или чрез грешка на съдията. Следователно, когато спорът се отнася до тълкуването на закон, с който се позволява периодичното събиране на данък или друго публично вземане, обстоятелството, че съдът преди това се е произнесъл по въпроса за задължението въз основа на тълкуване на съответната разпоредба от страна на съдия, може да придаде сила на пресъдено нещо на решението, в което е дадено това тълкуване, що се отнася до иска, предявен в това производство. Това обаче няма да попречи на страна по делото да повдигне отново този въпрос в контекста на последващо искане (въпреки че в зависимост от обстоятелствата тя може да загуби делото по силата на доктрината за съдебния прецедент, тъй като въпросът вече е решен от съд с по-висша или паралелна компетентност).
 - 30 Принципът на „estoppel“ няма роля в наказателните производства.
 - 31 Традиционно екстрадицията се описва като уникална област в ирландското право. Това е било така преди да бъде въведена системата на европейската заповед за арест и като цяло се е дължало на факта, че съдът, сезиран с производството по екстрадиция, е прилагал служебното начало повече, отколкото в обичайните състезателни производства. Счита се, че тази особеност е запазена в контекста на ЕЗА и е подчертана от правото на съда да поиска информация от молещата държава, ако счете за необходимо.

Следователно решението на съда зависи в по-малка степен от доказателствата и доводите, изложени от страните, отколкото би могло да бъде в противен случай.

- 32 Понякога се твърди, че принципите на сила на пресъдено нещо нямат роля при екстрадицията. При по-внимателен прочит обаче става ясно, че това твърдение е прекалено опростено. Решението, с което се разпорежда или се отказва предаване на дадено лице, придобива сила на пресъдено нещо, когато стане окончателно. В многобройни решения обаче е добре установено, че решението за отказ за предаване поради пороци в заповедта, с която е обосновано искането, не е пречка за разглеждането на нова заповед. В някои релевантни решения се посочват съображения, които предполагат, че все пак е възможно да се приложи принципът на „estoppel“ по отношение на конкретен въпрос, който е решен в предходното производство. Така например, когато отказът се основава на констатация по конкретен въпрос, който не е разгледан в последващата заповед, изпълняващият съдебен орган може да счете, че се прилага принципът на „estoppel“ (или че второто искане за предаване представлява злоупотреба с процесуални права).
- 33 Supreme Court (Върховен съд) се опасява, че ако се произнесе в смисъл, че в този случай се прилага принципът на „estoppel“, това заключение би могло да ограничи обратното действие на решенията на Съда на Европейския съюз, да позволи запазването на правна грешка и да намали до недопустима степен ефективността на съдебната защита в процеса на ЕЗА. От друга страна, ако Върховният съд реши, че не се прилага принципът на „estoppel“, жалбоподателят ще получи неочаквана изгода, която не би могъл да извлече, ако беше повдигнал този въпрос в предходното съдебно производство по въпроса за предаването. Този извод следва от обстоятелството, че подобен довод неизбежно е шиял бъде приет на този етап, дори ако бе трябвало да се отправи преюдициално запитване до Съда на Европейския съюз. В такъв случай обаче съгласно ирландското право нямаше да има пречка да се разгледа нова заповед, издадена от съдия, след промяната в релевантното нидерландско право. Като се има предвид последователността на събитията, както са настъпили в действителност, ако искането на жалбоподателят бъде уважено сега, положението изглежда непоправимо.
- 34 Supreme Court (Върховен съд) счита, че отговорът на въпроса дали понастоящем жалбоподателят трябва да може да се позове на довод относно статута на първоначалните заповеди зависи от правилната правна квалификация на връзката между производството по предаване и производството по даване на съгласие. Ако е правилно да бъдат разгледани като отделни, „самостоятелни“ производства, при които всяко възражение, което съответното лице е могло да представи във връзка с молбата за предаване, може да бъде повдигнато като нов или допълнителен доводи във връзка с искането за съгласие, тогава не може да се приложи принципът на „estoppel“. От друга страна, ако те се разглеждат като толкова тясно свързани, че въпрос, по който съдът по необходимост се е произнесъл в

решението за предаване, трябва да се приеме за приключен за целите на решението за даване на съгласие, на този етап жалбоподателят няма да може да се позове на довод относно статута на „издаващия съдебен орган“.

- 35 Тъй като производството по даване на съгласие се урежда от законодателен акт, с който се транспонира член 27 от Рамковото решение, Върховният съдът счита, че това е въпрос, който следва да се определи съгласно правото на Съюза. Освен това този съд счита, че въпросът не представлява *acte clair*. Ето защо, като взема предвид решение CILFIT (C-283/81, EU:C:1982:335) и решение *Consorzio Italian Management* и *Catania Multiservizi* (C-561/19, EU:C:2021:779), както и собствените си задължения като съд, чиито решения не подлежат на обжалване съгласно националното право, настоящият съд счита, че е необходимо да се обърне към Съда на Европейския съюз с искане за решение на основание член 267 от Договора за функционирането на Европейския съюз.

Искане за бързо или спешно производство

- 36 Жалбоподателят е задържан в Нидерландия и органите на тази държава естествено се интересуват от спешното изясняване на правния му статут там. При тези обстоятелства Supreme Court (Върховен съд) отправя искане до Съда на Европейския съюз да разгледа възможността за провеждане на бързо или спешно производство, както е предвидено в процедурния му правилник.

Преюдициални въпроси

[...] [Повторение на изложените по-горе въпроси]